

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ Π.Κ.Μ.

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ
ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ, ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ
ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΗΦΗ, Μ.Φ.Η. ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΔΑΠ ΤΗΣ Π.Κ.Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΡ ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΟΛΟΥ Ή ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ Ή ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ Ή ΑΝΑΡΤΗΣΗ ΣΕ ΜΕΣΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ ΓΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ Νόμος 4481/2017

Στα πλαίσια των δράσεων της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας (Π.Κ.Μ.) και συγκεκριμένα του Τμήματος Κοινωνικής Μέριμνας, της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας και Κοινωνικής Μέριμνας Π.Κ.Μ. και της Αντιπεριφέρειας Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης εντάσσεται η διαγενεακή δράση με θέμα **την καθημερινότητα των ηλικιωμένων, τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζουν και τη συμβολή όλων των μελών της οικογένειας στην διαχείρισή τους**. Έτσι ηλικιωμένοι από όλα τα Κ.Η.Φ.Η. της Π.Κ.Μ., αλλά και φιλοξενούμενοι στις Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων (Μ.Φ.Η.) της Π.Κ.Μ. έγραψαν παραμύθια ή διηγήματα για παιδιά ηλικίας 3-18 ετών με τη βοήθεια του προσωπικού τους, τα οποία διαβάστηκαν αρχικά στα Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης (Κ.Δ.ΑΠ) του Δ. Θεσσαλονίκης σε παιδιά ηλικίας 5-12 ετών για να ενημερωθούν για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν ή πρόκειται να αντιμετωπίσουν οι παππούδες τους και να συμβάλουν όλα τα μέλη της οικογένειας ή και να προτείνουν λύσεις στη διαχείρισή τους, κάποιες από τις οποίες ενσωματώθηκαν στα παραμύθια. Στο όλο εγχείρημα βοήθησαν και οι φοιτητές του τμήματος Ψυχολογίας του Α.Π.Θ. που κάνουν πρακτική στην Π.Κ.Μ. υπό την εποπτεία της Δρ. Τσανταλή Ελένης, Γνωστικής νευροψυχολόγου, που έχει αναλάβει την διοργάνωση, επιστημονική επιμέλεια και τη διαχείριση του συγκεκριμένου προγράμματος. Η Π.Κ.Μ. θα αναρτήσει σταδιακά τα παραμύθια στην ιστοσελίδα της στην ενότητα Υγεία και Κοινωνική αλληλεγγύη [Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας - Διαδικτυακή πύλη της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας](#) και θα δημιουργήσει και audio book με τα παραμύθια για όσους δεν μπορούν να διαβάσουν ή δεν έχουν κατακτήσει ακόμη την δεξιότητα της ανάγνωσης. Έτσι με απλό και διαδραστικό τρόπο μαθαίνουν μικροί και μεγάλοι για τις ασθένειες της τρίτης ηλικίας και τι μπορεί να κάνει ο καθένας από τη δική του σκοπιά για την διαχείριση της ασθένειας.

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ Π.Κ.Μ.-ΚΗΦΗ ΝΑΟΥΣΑΣ-1^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΑΟΥΣΑΣ,
Γ ΤΑΞΗ-2025

Ευχαριστούμε όλους, μικρούς και μεγάλους, εθελοντές και προσωπικό των Κ.Η.Φ.Η, των Μ.Φ.Η. και των Κ.Δ.Α.Π για τη συνεισφορά και τη συνεργασία τους. Το παραμύθι που ακολουθεί έχει θέμα το **εγκεφαλικό επεισόδιο σε ηλικιωμένους** ανθρώπους. Προορίζεται για παιδιά των πρώτων τάξεων του δημοτικού σχολείου και συνεργάστηκαν για τη συγγραφή του οι φιλοξενούμενοι και το προσωπικό του ΚΗΦΗ ΝΑΟΥΣΑΣ και η Γ' τάξη του 1^{ου} Δημοτικού Σχολείου Νάουσας.

ΘΕΜΑ: ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Τίτλος: «Γιαγιά, αγαπώ! Πριν και μετά το εγκεφαλικό!»

1^ο Δημοτικό σχολείο Νάουσας

«Γιαγιά, σ' αγαπώ! Πριν και μετά το εγκεφαλικό!»

Είμαι η Κατερίνα μαθήτρια της Γ' τάξης στο Δημοτικό σχολείο. Ζω σε μία μικρή πόλη της Κεντρικής Μακεδονίας, τη Νάουσα, μαζί με τους γονείς μου και τον αδελφό μου.

Κάθε Παρασκευή, όταν σχολάω έρχεται να με πάρει η γιαγιά από το σχολείο, γιατί οι γονείς μου εργάζονται, όπως και άλλοι παππούδες έρχονται να πάρουν τα εγγόνια τους. Αυτή την ημέρα της εβδομάδας την περιμένω πώς και πώς, γιατί ξέρω ότι η γιαγιά θα έχει ετοιμάσει για φαγητό τραγανές τηγανητές πατάτες με τριμμένο μακεδονικό τυρί το μπάτζο, που είναι τα αγαπημένα μου.

Η γιαγιά – Κυριακή είναι ένας πολύ χαρούμενος άνθρωπος. Χαίρομαι πολύ, όταν πηγαίνω και μένω στο σπίτι της. Αγαπάει και αγκαλιάζει όλα της τα εγγόνια και δεν βλέπει την ώρα να τα συναντήσει. Θέλει να έχει παρέα, ιδίως από τότε που χάσαμε τον παππού μας. Μένει μόνη της στο σπίτι και χρειάζεται συντροφιά.

Στην αυλή έχει και έναν σκύλο, τον Ντόντι, τον έχει για συντροφιά αλλά και για φύλακα! Είναι πολύ ήρεμος και παιχνιδιάρης μαζί μας.

Πολλά βράδια που μένω εκεί, η γιαγιά ετοιμάζει σπιτικά ποπ-κορν και τα τρώμε βλέποντας ταινίες. Παίζουμε επιτραπέζια παιχνίδια και ζωγραφίζουμε. Άλλες φορές πλέκουμε παρέα, μου έχει μάθει να πλέκω σκουφιά και κασκόλ. Τα πρωινά του Σαββάτου πηγαίνουμε παρέα στη λαϊκή αγορά και ψωνίζουμε ψάρια, φρούτα

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ Π.Κ.Μ-ΚΗΦΗ ΝΑΟΥΣΑΣ-1° ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΑΟΥΣΑΣ,

Γ ΤΑΞΗ-2025

και λαχανικά. Την βοηθάω και στο μαγείρεμα, καθαρίζω τις πατάτες, ψιλοκόβω το μαϊντανό και κάποιες φορές φτιάχνουμε και γλυκά! Τα μεσημέρια που συνήθως η γιαγιά ξεκουράζεται, εγώ μπαίνω στην ντουλάπα της, βρίσκω τα μακριά της φορέματα και τα φοράω, ταξιδεύοντας σε άλλες εποχές. Παριστάνω ότι είμαι πριγκίπισσα, ή κυρία με τις καμέλιες, μετά όμως δυσκολεύομαι να τα συμμαζέψω. Ευτυχώς με βοηθάει η γιαγιά, χωρίς όμως να με μαλώνει!

Επιτέλους, έφθασε η Παρασκευή κι αυτήν την εβδομάδα. Η γιαγιά ήρθε με πήρε από το σχολείο και πήγαμε στο σπίτι της. Το τραπέζι ήταν στρωμένο, είχε φρέσκια σαλάτα, ψωμί και φυσικά τηγανητές πατάτες με μπάτζο!

Σε μια στιγμή χτύπησε το κουδούνι, ήταν ο αδελφός μου ο Θωμάς. Σχόλασε νωρίτερα σήμερα, γιατί είχαν πάει εκδρομή.

- Θωμά, θα καθίσεις να φάμε παρέα; Ρώτησε η γιαγιά.
- Ναι με μεγάλη μου χαρά! Έχω δύο ώρες μέχρι να ξεκινήσει το μάθημα των αγγλικών.

Κι έτσι η γιαγιά έβαλε ακόμη ένα σερβίτσιο στο τραπέζι. Ο Θωμάς κάθισε δίπλα μου και αρχίσαμε τα αστεία και τα πειράγματα.

Η γιαγιά στην αρχή γελούσε κι αυτή μαζί μας, όμως παρατήρησα πως κάποια στιγμή προσπαθούσε να γελάσει, αλλά δεν μπορούσε να κουνήσει συμμετρικά τα χείλη της. Είχε μια αμηχανία στο βλέμμα της και καθώς έκανε να σηκωθεί από το τραπέζι, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο πάτωμα της κουζίνας. Δεν μπορούσε να στηριχθεί στα πόδια της και δεν καταλάβαινα τι ήθελε να μας πει, καθώς οι λέξεις που έλεγε ήταν σα γλωσσική σαλάτα μπερδεμένες. Μας κοιτούσε λυπημένη. Εγώ τρόμαξα πολύ, απευθείας το μυαλό μου πήγε στις ενδείξεις του εγκεφαλικού, που πρόσφατα μάθαμε σε μια δράση στο σχολείο.

- Θωμά, να πάρουμε τηλέφωνο στο ασθενοφόρο, είναι το 166.

Τρομαγμένοι, πήραμε τηλέφωνο, δώσαμε τη διεύθυνση του σπιτιού της γιαγιάς, τα ονόματα μας κι ενημερώσαμε ότι η γιαγιά μας έπεσε από την καρέκλα. Μας καθυσύχασαν και μας είπαν να καθίσουμε κοντά

της μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο. Ο Θωμάς τηλεφώνησε και στον μπαμπά. Εγώ όλη εκείνη την ώρα, ήμουν δίπλα στη γιαγιά, της κρατούσα το χέρι σφιχτά και παρακαλούσα στην προσευχή μου την Παναγία να την κάνει καλά.

Ευτυχώς, το ασθενοφόρο ήρθε γρήγορα. Οι τραυματιοφορείς πήραν τη γιαγιά κι έφυγαν για το νοσοκομείο.

Το βράδυ ήρθε η μαμά από το νοσοκομείο και μας είπε ότι η γιαγιά είχε όντως, πάθει εγκεφαλικό. Ο μπαμπάς έμεινε εκεί μαζί της. Ο Θωμάς με κοίταξε όλο απορία και με ρώτησε:

- Ρε μικρό, που το ήξερες για το εγκεφαλικό;
- Φέτος στην τάξη μας μάθαμε για τις *δεξιότητες ζωής*.
- Δηλαδή;
- Να, μπορεί ένας κακός θρόμβος (κάτι σαν μικροσκοπικό μπαλάκι) να φράξει μια αρτηρία και να μην κυκλοφορεί το αίμα μας. Είναι σαν να βγαίνει η πρίζα και δεν μπορεί να λειτουργήσει το στόμα μας ή και το χέρι μας ή δεν μπορούμε να μιλήσουμε. Μπορεί να χάσουμε τη δύναμή μας, να μην μιλάμε σωστά ή μπορεί να *στραβώσει*, όπως λέμε, το πρόσωπό μας. Όλα αυτά τα συμπτώματα, τα είχε η γιαγιά μας!

Οι επόμενες μέρες ήταν κρίσιμες. Μετά από μία εβδομάδα, περίπου, η γιαγιά ξεπέρασε τον κίνδυνο με τη φροντίδα γιατρών και νοσηλευτών. Θα έπαιρνε εξιτήριο και θα ερχόταν να μείνει στο δικό μας σπίτι.

Έτσι η μαμά μας φώναξε:

- Κατερίνα, Θωμά, ελάτε να συζητήσουμε κάτι. Αύριο θα βγει η γιαγιά από το νοσοκομείο.
- Γιούπιιι! Φωνάξαμε με ένα στόμα! Ήμασταν πολύ χαρούμενοι που η γιαγιά θα έβγαινε από το νοσοκομείο.
- Πρέπει να της παραχωρήσουμε ένα δωμάτιο του σπιτιού μας για να μένει εκεί μέχρι να γίνει καλά. Χρειάζεται φροντίδα περισσότερη και αγάπη τώρα που δεν μπορεί να αυτοεξυπηρετηθεί. Θα της συμπαρασταθούμε όλοι με όποιον τρόπο μπορεί ο καθένας, είπε η μαμά.
- Εγώ μαμά, εγώ θα δώσω το δωμάτιό μου στη γιαγιά. Τώρα κιόλας θα πάω να ετοιμάσω το κρεβάτι, είπε η Κατερίνα.
- Να πάρεις και τα βιβλία σου, και κάποια πράγματά σου Κατερίνα, είπε η μαμά, για να μην μπαινοβγαίνεις και ενοχλείς τη γιαγιά.
- Κι εγώ θα μαζέψω τα πράγματα που έχω στον πάνω όροφο της κουκέτας για να κοιμηθείς εκεί μικρό, είπε ο Θωμάς.

Με το Θωμά συμφωνήσαμε ότι δεν θα μαλώνουμε καθόλου τώρα που θα μείνουμε στο ίδιο δωμάτιο για όσο χρονικό διάστημα χρειαστεί να μείνει η γιαγιά στο σπίτι μας.

Την άλλη μέρα το πρωί πήγαν η μαμά και ο μπαμπάς να φέρουν τη γιαγιά από το νοσοκομείο. Εμείς στρώσαμε το κρεβάτι της με καθαρά σεντόνια και μαξιλαροθήκες. Κουβαλήσαμε ένα κομοδίνο και το τοποθετήσαμε δίπλα στο κρεβάτι, βάλαμε κι ένα μικρό βάζο με λουλούδια.

Όταν έφθασαν, η γιαγιά ήταν καθισμένη σε ένα αναπηρικό αμαξίδιο. Δυστυχώς, δεν μπορούσε προς το παρόν να σταθεί στα δυο της πόδια, ούτε να κινήσει το δεξί της χέρι και με δυσκολία μας χαμογέλασε. Την καλωσορίσαμε και την πήγαμε να ταχτοποιηθεί στο δωμάτιο μου, που από εδώ και στο εξής θα ήταν δικό της. Η μαμά της άλλαξε ρούχα και της φόρεσε το νυχτικό της. Την βοήθησε να φάει και την έβαλε να ξαπλώσει. Φαινόταν κουρασμένη και αγχωμένη, γιατί δεν μπορούσε να αυτοεξυπηρετηθεί. Εγώ όμως νομίζω ότι πιο πολύ ήταν στεναχωρημένη που εμείς την βλέπαμε σε αυτήν την κατάσταση.

Πώς είναι όμως η καθημερινότητα ενός ατόμου με εγκεφαλικό; Οι πρώτες ημέρες ήταν δύσκολες. Έπρεπε να κάνουμε πολύ ησυχία. Με τον Θωμά ετοιμάσαμε ένα πρόγραμμα για το πώς θα βοηθούσαμε τη γιαγιά στην καθημερινότητά της. Άλλες φορές θα καθόμασταν να της κάνουμε παρέα λέγοντάς της τα νέα του σχολείου, άλλες θα διαβάζαμε βιβλία κι άλλοτε θα ακούγαμε μουσική μαζί της.

Η μαμά πήρε λίγες ημέρες άδειας από τη δουλειά για να φροντίσει τη γιαγιά. Έτσι, έκανε πρόγραμμα με τις επισκέψεις του γιατρού, του φυσιοθεραπευτή και του

λογοθεραπευτή για να τη βοηθήσει στην αποκατάσταση του λόγου, καθώς δεν μπορούσε να μιλήσει ακόμα καθαρά και σωστά.

Ο μπαμπάς ανέλαβε να φροντίζει τον Ντόντι, να τον ταΐζει και να τον βγάζει βόλτα. Τα απογεύματα τον περιμέναμε να επιστρέψει από τη δουλειά του, και του ανακοινώναμε τη βόλτα που είχαμε κανονίσει. Βέβαια, φροντίζαμε να τελειώνουμε νωρίς τα μαθήματά μας και μετά να αφιερώνουμε χρόνο στη γιαγιά.

Η μαμά μας ετοίμαζε ένα σακίδιο με νερό, φάρμακα, χαρτομάντιλα κι ό,τι άλλο θα χρειαζόταν η γιαγιά. Εγώ βοηθούσα τη γιαγιά να ντυθεί και της χτένιζα τα μαλλιά. Ο Θωμάς της φορούσε τα παπούτσια κι ο μπαμπάς τη σήκωνε για να καθίσει στο αμαξίδιο. Έτσι ξεκινούσαμε τον περίπατό μας.

- Γιαγιά, σήμερα το πρόγραμμα έχει παγωτό στο πάρκο!

Αυτή χαμογελούσε και συλλαβιστά μας έλεγε: «ω – ραι – α».

Ο μπαμπάς έσπρωχνε το καρότσι σε όλο το δρόμο.

- Δώσ' το λίγο και σε εμένα, έλεγε και ξανάλεγε ο Θωμάς.
- Όταν μπορούμε στο πάρκο, απαντούσε ο μπαμπάς.
- Γιαγιά, ετοιμάσου! να το καλύτερο drift της ζωή σου!
- Μη, μη, φο – α – μαι, έλεγε συλλαβιστά η γιαγιά, αλλοιώνοντας τη λέξη φοβάμαι.
- Θυμάσαι, όταν ήμουν μωρό που με έκανες βόλτες με το καροτσάκι; Τώρα είναι η δική μου η σειρά.

Όταν φτάσαμε, καθίσαμε σε ένα παγκάκι δίπλα στη λιμνούλα.

- Γιαγιά, τι γεύση παγωτό θέλεις;

- Μπα – να- μπα! Έλεγε η γιαγιά που μπέρδευε ακόμη κάποιες συλλαβές και εμείς ξεκαρδιζόμασταν στα γέλια χωρίς όμως να την κοροϊδεύουμε!
- Μπανάνα;; ρωτούσαμε.
- Ναι, ναι!

Και έπαιρνα το κυπελλάκι και την τάζα κουταλιά – κουταλιά.

- Ε, γιαγιάκα θυμάσαι, όταν μας τάζεις φρουτόκρεμα στο στόμα; Τώρα είναι η σειρά μας, της έλεγε ο Θωμάς.

Η γιαγιά άλλοτε δάκρυζε από χαρά και άλλοτε άπλωνε το αριστερό της χέρι για να μας αγκαλιάσει, αφού το δεξί δεν μπορούσε να το κουνήσει ακόμη.

Κάποια απογεύματα είχαμε επισκέψεις στο σπίτι. Ερχόντουσαν οι ξαδέλφες και οι φίλες της για να τη δουν. Πάλι τη βοηθούσα να φορέσει καθαρά ρούχα και της χτένιζα και τα μαλλιά. Δεν της άρεσε να φαίνεται απεριποίητη. Πάντα κάποια από αυτές μου έφερνε και καμιά σοκολάτα! Η γιαγιά χαιρόταν και καμάρωνε που όλοι μας την φροντίζαμε τόσο.

- Γιαγιά, Κυριακή τί τυχερή που είσαι!, της έλεγαν, 'όλοι σε φροντίζουν'.

Πολλά βράδια η μαμά με άφηνε να ξαπλώνω στο κρεβάτι μαζί της, τότε κι εγώ της έλεγα τα παραμύθια που μου είχε μάθει αυτή. Στο τέλος κάναμε και τη βραδινή μας προσευχή. Καταλάβαινα ότι συγκινούνταν που μου είχε μάθει τόσα πολλά. Άλλες φορές βλέπαμε παρέα αστεία βίντεο στην τηλεόραση ή τις παλιές ελληνικές ταινίες και γελούσαμε ασταμάτητα.

Καθώς ο καιρός περνούσε, η γιαγιά συνερχόταν και μπορούσε να μιλάει πιο καθαρά και να κουνάει το χέρι της πιο εύκολα. Η μεγαλύτερη δυσκολία της ήταν στο πόδι, αυτό δεν είχε καταφέρει να το πατάει γερά, παρά τις θεραπείες.

Ο γιατρός μας είχε προειδοποιήσει ότι θα χρειαστεί αρκετός καιρός και πολύ γυμναστική μέχρι να περπατήσει. Οι μύες της ήταν πολύ αδύναμοι. Το αναπηρικό αμαξίδιο θα συνεχίσει να το χρησιμοποιεί. Δεν είναι σε θέση να επιστρέψει στο σπίτι της.

Ένα βράδυ άκουσα τον μπαμπά να μιλάει ψιθυριστά με την μαμά, έλεγαν για κάποιο κέντρο που πηγαίνουν τους ηλικιωμένους για να περνάνε την ώρα τους. Ανησύχησα, δεν άντεξα και φωνάζοντας είπα:

- Δεν θα σας αφήσω να στείλετε τη γιαγιά μακριά μας, όση φροντίδα κι αν χρειάζεται, εγώ την αγαπώ και την θέλω κοντά μου!

Οι γονείς μου απορημένοι με το ξέσπασμά μου κατάλαβαν ότι τους κρυφάκουγα και ότι μάλλον παρανόησα τα λόγια τους.

- Βρε μικρούλη, είπε ο μπαμπάς, η γιαγιά δεν θα φύγει από κοντά μας, απλά σκεφτόμαστε με την μαμά να την πηγαίνουμε κάθε πρωί σε ένα κέντρο όπου μαζεύονται κι άλλοι ηλικιωμένοι και περνάνε ευχάριστα παρέα την ημέρα τους. Να μην μένει μόνη της στο σπίτι και να είναι και ασφαλής.

- Και που είναι αυτό; Μακριά;
- Όχι, εδώ στην πόλη μας. Αύριο θα πάει η μαμά σου για δει το χώρο και να μιλήσει με τους φροντιστές. Θέλεις να πας μαζί της;
- Εντάξει, απάντησα αλλά μέσα μου είχα μεγάλη καχυποψία.

Όταν φθάσαμε εκεί είδα ότι είχε μια επιγραφή με κεφαλαία πράσινα γράμματα «Κ.Η.Φ.Η.». Μας υποδέχθηκαν ο κύριος Γιάννης, η κυρία Ανθούλα και η κυρία Πόπη, που είναι κοινωνικοί φροντιστές και νοσηλεύτρια. Είδαμε πολλούς παππούδες και γιαγιάδες. Κάποιοι είχαν πάθει εγκεφαλικό, κάποιοι άλλοι είχαν άλλες ασθένειες. Ο χώρος αυτός δεν είναι νοσοκομείο. Μας ενημέρωσαν για το καθημερινό πρόγραμμα του Κ.Η.Φ.Η.. Καθημερινά μετράνε την πίεση και το σάκχαρο στους ηλικιωμένους. Μας ξενάγησαν στους χώρους. Ήταν όλα πολύ καθαρά. Σε ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι ζωγραφίζουν, κάνουν κατασκευές και με ένα μηχανήμα που γυρίζει μπορούν να πλέξουν. Ένιωσα μεγάλη συγκίνηση. Μερικές γιαγιάδες είχαν άνοια, οι φροντιστές μου είπαν ότι δεν θυμούνται, ούτε το όνομά τους, ούτε τα εγγόνια τους, αλλά είναι χαρούμενες. Τελικά το Κ.Η.Φ.Η. είναι σαν ένα σχολείο για ηλικιωμένους.

Άλλαξα γνώμη. Όλα αυτά τα περιέγραψα στη γιαγιά – Κυριακή και την έπεισα να πάει κι αυτή.

- Γιαγιά, το πρωί θα σε πηγαίνουμε μαζί με τον μπαμπά και το μεσημέρι θα ερχόμαστε να σε παίρνουμε πάλι. Τι λες; Θα κάνεις νέες φίλες και πολλές δραστηριότητες.

Η γιαγιά συμφώνησε.

Βέβαια η μετακίνηση της γιαγιάς με το αμαξίδιο απαιτεί χρόνο. Θέλει να ξυπνάμε πιο νωρίς, να την βοηθάμε να πάει στην τουαλέτα, να ντυθεί, να χτενιστεί, να την μεταφέρουμε στο ΚΗΦΗ και δυστυχώς η πρόσβαση δεν είναι εύκολη λόγω στενών πεζοδρομίων και παρκαρισμένων αυτοκινήτων μπροστά στις ράμπες.

Το σίγουρο είναι ότι όλοι μας θα είμαστε ήσυχοι, γιατί η γιαγιά δεν θα μένει μόνη της στο σπίτι και θα είναι σε ασφαλές περιβάλλον.

Ελπίζω, κάποτε η γιαγιά να καταφέρει και να ξεπεράσει τα συμπτώματα του εγκεφαλικού, μπορεί όμως και όχι. Μετά από 6 μήνες, θα έχουμε καλύτερη εικόνα για το ποιες λειτουργίες θα αποκατασταθούν και πόσο. Ένα είναι σίγουρο. Τα συναισθήματά μας γι' αυτήν δεν θα αλλάξουν. Την αγαπώ όπως κι αν είναι. Η συντροφιά της και το ζεστό της βλέμμα που με αγκαλιάζει μου αρκεί!

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρία Παπαθεοδώρου

Συμμετέχοντες μαθητές και μαθήτριες:

Δέσποινα Ανθοπούλου, Θάνος Θεολόγης, Ζαφείρης Ίτσιος, Μάριος Καντερίσκας, Βασιλική Καραογλανίδου, Παΐσιος Καρυδάς, Μαρία Κασίδα, Μαρίνα Μελανίδου, Κλεοπάτρα Μπαμίχα, Κωνσταντίνος Μπαμίχας, Αικατερίνη Μπογδάνου, Ιωάννης Πάζης, Εριφύλη Παναγιωτοπούλου, Θανάσης Σιδηρόπουλος, Ευγενία Τόλκα, Δέσποινα Φουντή.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΔΡ. ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΝΕΥΡΟΨΥΧΟΛΟΓΟΣ